

[Krag.]

hvis de kvitterede Selvstændighedstrangen i daarlige Tider for med den fulde Byrde af deres Nød at falde over den resterende Del af Samfundet, det er jo et Tankeeksperiment, som ikke har noget som helst med Virkeligheden at gøre; det er en Form for Lyrik, som jeg godt kunde betegne paa samme Maade, som den højtærede Minister betegnede visse Former af Humanisme paa, men jeg skal undlade det, thi det forekommer mig, at hele dette Ræsonnement er uden enhver Forbindelse med, hvad vi her beskæftiger os med. Det er jo klart nok, at hvis Sociallovgivningen bortfaldt, og hvis Selvhjælpvillien i enhver Henseende svigtede — disse to Ting maa jo følges ad, thi Sociallovgivningen er til syvende og sidst baseret paa det samlede Folks Selvhjælpvillie —, saa vilde en Nødstilstand indtræde, som jeg føler mig overbevist om meget snart vilde gøre det gamle Ord: Nød lærer nogen Kone at spinde, til Sandhed.

Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i at prise Danmarks Befolkning og ikke mindst Arbejderbefolkningen, fordi den i saa stort et Tal endnu har Villie til Selvforsørgelse, og jeg tvivler heller ikke om, at den Villie fortsat vil være til Stede, men den er gennem den offentlige Forsorg blevet afsvækket i den sidste Menneskealder; det viser Udgiftstallene sammenlignet med det økonomiske Niveau, hvortil vort Samfund i øvrigt i det hele taget har hævet sig, det viser Udgiftstallene trods øgede Indkomster og højet social Standard i den sidste Menneskealder.

Jeg kommer saa til at sige et Par Ord til den højtærede Minister i Anledning af den afgjorte Uvillie, som den højtærede Minister frembar overfor min Betragtning med Hensyn til Valget taktisk set af Tidspunktet for Lovforslagens Fremsættelse. Jeg finder vedvarende, at det er et uheldigt Tidspunkt, den højtærede Minister har fremsat dem paa. Nu kan den højtærede Minister jo sige: Ja, men et saadant Forslag maa fremsættes uden Hensyn til Tiden, uden Hensyn til, hvad der økonomisk præger den. Ja, det er dog et Spørgsmaal, om den højtærede Minister, der jo har arbejdet energisk paa at faa sit Forslag færdigt, og som netop har haft det klart paa et Tidspunkt, da i Grunden snart hele Landet økonomisk staar i Vaade, ikke havde ræsonneret nok saa klogt, hvis han havde sagt: Lad os nu holde dette tilbage for at se, hvorledes Udviklingen vil blive, om det, vi nu er kommet ind i, til syvende og sidst vil udvikle sig til en permanent

Tilstand præget af økonomisk svagere Tilstand for det danske Samfund, end Tilfældet hidtil har været, eller om det maaske kun vil blive en kortvarig Krisetilstand, som hurtigt vil slaa over i Opgangstider. Men det ikke havde været klogere, om den højtærede Minister havde holdt Forslaget tilbage, til han var blevet klar i saa Henseende, for saa at kunne afgøre, om det netop udgiftsmæssigt skulde holdes i det Plan, hvori det nu foreligger, eller maaske skulde anbringes i et lavere? Jeg kan slet ikke forstaa, at den højtærede Minister paa dette Punkt kunde ræsonnerere, saaledes som han gjorde, og sige, at han gav Pokker i Taktik eller saadant noget. (*Socialministeren* [Steincke]: Ja!). Ja, siger den højtærede Minister paa ny, det giver han Pokker i. Hvis han fortsætter med dette at give Pokker i Taktik, det vil sige i Evnen til at bedømme Mulighederne i det givne Øjeblik, i Henseende til at give Udtryk for Forstaaelse af, hvor man bør vente og ikke brase paa, hvor man bør bøje af og ikke søge frem ad Vejen, der fører lige ud, hvis den højtærede Minister viser, at han bryder sig Pokker om de taktiske Hensyn under den fortsatte Behandling af denne Sag, saa kan jeg spaa ham en meget krankere Skæbne end den, Forslagets Indhold maaske kunde berettigede ham til.

Jeg kan dog kun udtrykke min store Glæde over, at trods al Ministerens Foragt for det, som jeg kalder Taktik, det vil sige ved et Forslags Fremsættelse og Behandling at tage Hensyn til saadanne Vanskeligheder, som maatte præge Øjeblikket, trods alt dette saa har den højtærede Minister jo alligevel en Forstaaelse af dette; han bryder sig jo ikke nær i samme Grad Pokker om denne Side af Sagen, som han har givet det Udseende af. Der dæmmer hos ham Forstaaelsen af den Situation, vi er inde i — og det er jo egentlig det eneste, det kommer an paa i hele den højtærede Ministers lange Tale —, thi den højtærede Minister sluttede med at sige, at under Hensyn til den økonomiske Situation kunde han tænke sig visse Ydertakster og Erstatninger nedsat og kraftigere virkende Fradragsregler tilvejebragt. Men det er jo allerede et betydeligt Fremskridt, det griber allerede dybt ind i den beregnede Udgiftsforøgelse, den højtærede Minister har stillet Forslag om. Ja, han kunde endog tænke sig, hvis det skulde vise sig, at de Tilstande, vi nu er paa Vej ind i eller vel allerede er langt inde i, blev af mere permanent Karakter, at forme Forslaget saaledes, at det blev mere smidigt; jeg har forstaaet,